

1. **אבן עזרא קהלת ה, ח**
ויתרון - כאשר השלים לצוות על יראת אלקים שב להורות לו בדברי העולם אי זו מלאכה טובה שיחיה ממנה ולא יהיה בה חטא ואמר כי יתרון עבודת הארץ בכל דבר הוא אפי' המלך שאין למעלה ממנו נעבד לשדה בעבור צרכו כי ממנו מחיתו:
2. **כתובות סז, ב**
תנו רבנן: די מחסורו - אתה מצווה עליו לפרנסו, ואי אתה מצווה עליו לעשרו; אשר יחסר לו - אפילו סוס לרכוב עליו ועבד לרוץ לפניו. אמרו עליו על הלל הזקן, שלקח לעני בן טובים אחד סוס לרכוב עליו ועבד לרוץ לפניו; פעם אחת לא מצא עבד לרוץ לפניו, ורץ לפניו שלשה מילין.
3. **מכתב מאליהו, חלק א, קונטרס החסד, הוספה לפרק ז (עמ' 41-42)**
וכי תשאל: למה הוא זה אשר לא ישבע השואף באשר ישיג ויגיע אליו?
יש בזה דבר עמוק ונפלא:
הלא השאיפה היא כח מושך אשר ימשוך אליו את אשר מחוץ לו. כלומר שאינו דומה לרעבון הטבעי, שהוא רק הרגשת החכרה למלא את בטנו, שזה דבר שיש לו קצבה ושיעור. אבל מי שנופל ביד השאיפה לכסף וכדומה, הוא אינו מבקש דבר ידוע וקצוב, אלא שמושלת עליו תאוה מחודשת, מלאכותית, להרחיב את תחומו, לקחת לעצמו דבר שהוא חוצה לו מ פ נ י ש ה ו א ח ו צ ה ל ו. נמצא, כי לא מפני חשיבות עצם העניינים ישאף השואף אליהם, אלא אך ורק בהרגישו כי חוצה לו הם. וממילא - וזה לך האות כי כך - בהשיגו העניינים אשר שאף אליהם, שוב לא ישוו בעיניו מאומה ולא ישיעו את תאוות. ויהי בראותו כי לא שבע, וידמה לשבור רעבוננו כמה שממנו והלאה, וישאף אליו (שהרי רוב העשירים ישאפו לכסף, וימסרו נפשם עליו יותר מרוב העניים, כאז"ל יש לו מאה רוצה מאתיים, מאתיים רוצה ד' מאות) אכן גם בזה מתאכזבת תקוותו כבראשונה.
4. **רמב"ם, הלכות דעות פרק א**
א דעות הרבה יש לכל אחד ואחד מבני אדם, וזו משונה מזו ורחוקה ממנה ביותר. יש אדם שהוא בעל חמה כועס תמיד; ויש אדם שדעתו מיושבת עליו ואינו כועס כלל, ואם כעס - יכעס כעס מעט בכמה שנים. ויש אדם שהוא גבה לב ביותר, ויש שהוא שפל רוח עד מאד. ויש שהוא בעל תאוה, לא תשבע נפשו מהלוח בתאוה; ויש שהוא טהור גוף ביותר, לא יתאוה אפילו לדברים מעטים שהגוף צריך להם. ויש בעל נפש רחבה שלא תשבע נפשו מכל ממון העולם, כענין שנאמר: אוהב כסף לא ישבע כסף; ויש מקצר, שדיו אפילו דבר מעט שלא יספק לו ולא ירדוף להשיג כל צרכו. ויש שהוא מסגף עצמו ברעב, וקובץ על ידו ואינו אוכל פרוטה משלו אלא בצער גדול; ויש שהוא מאבד כל ממונו בידו לדעתו. ועל דרכים אלו שאר כל הדעות כגון, מהולל ואונן, וכילי ושוע, ואכזרי ורחמן, ורך לבב ואמיץ לב, וכל כיוצא בהן...
ג שתי קצוות הרחוקות זו מזו שבכל דעה ודעה - אינן דרך טובה, ואין ראוי לו לאדם ללכת בהן ולא ללמדן לעצמו. ואם מצא טבעו נוטה לאחת מהן, או מוכן לאחת מהן, או שכבר לומד אחת מהן ונהג בה - יחזיר עצמו למוטב, וילך בדרך הטובים, והיא הדרך הישרה.
ד הדרך הישרה היא מדה בינונית שבכל דעה ודעה, מכל דעות שיש לו לאדם, והיא הדעה שהיא רחוקה משתי הקצוות ריחוק שווה, ואינה קרובה לא לזו ולא לזו. ולפיכך צוו חכמים הראשונים שיהא אדם שם דעותיו תמיד, ומשער אותם, ומכוון אותם בדרך האמצעית, כדי שיהא שלם. כיצד? לא יהיה בעל חמה נוח לכעוס, ולא כמת שאינו מרגיש, אלא בינוני - לא יכעוס אלא על דבר גדול שראוי לכעוס עליו כדי שלא ייעשה כיוצא בו פעם אחרת. וכן לא יתאוה אלא לדברים שהגוף צריך להם ואי אפשר לחיות בזולתן, כענין שנאמר: צדיק אוכל לשובע נפשו. וכן לא יהיה עמל בעסקו אלא להשיג דבר שצריך לו לחיי שעה, כענין שנאמר: טוב מעט לצדיק. ולא יקבוץ ידו ביותר, ולא יפזר כל ממונו, אלא נותן צדקה כפי מסת ידו ומלוה כראוי למי שצריך. ולא יהא מהולל ושוחק, ולא עצב ואונן, אלא שמח כל ימיו בנחת בסבר פנים יפות. וכן שאר דעותיו. ודרך זו היא דרך החכמים.
ו ומצווים אנו ללכת בדרכים אלו הבינוניים, והם הדרכים הטובים והישרים, שנאמר: והלכת בדרכיו. כך למדו בפירוש מצוה זו: "מה הוא נקרא חנון, אף אתה היה חנון; מה הוא נקרא רחום, אף אתה היה רחום; מה הוא נקרא קדוש, אף אתה היה קדוש". ועל דרך זו קראו הנביאים לאל בכל אותן הכנויים - ארך אפים ורב חסד, צדיק וישר, תמים, גבור, וחזק, וכיוצא בהן - להודיע שאילו דרכים טובים וישרים הם, וחייב אדם להנהיג עצמו בהן ולהדמות כפי כחו.